

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΤΡΕΝΚ

(Ο άνθρωπος που κατώρθωσε να βγκινή ζωντανές από τον τάφο των πλεον τρεμερών φυλακίων της Γερμανίας)

Β'.
 ΓΡΑΦΑΜΕ στο προηγούμενο φύλο πως ο Τρένκ, ο περίφημος Πρώσος ευγενής δεσπότης του Φρειδερίκου Β', βλέποντας ότι του ήταν αδύνατον πάλι να δραστηρευθεί απ' τη φοβερή φυλακή όπου ήταν κλεισμένος, αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει και άνοιξε τις πόρτες του. Το ένστικτο όμως της αυτοσυντήρησης τον απέσπασε από τον κήλυθο όπου είχε αρχίσει να βυθίζεται, και τον έκανε να σκεφθεί πως θα μπορούσε να τεμαχιστεί τη ζωή του ηρωικότερα, μαχόμενος εν ανάγκη με τη φρουρά και τους φύλακες του δεσμοφυλακίου, χάριν της ελευθερίας του.

Ωστόσο λοιπόν τη φυλακή του, αποφασισμένος να πεθάνει αν οι στρατιώτες δεν δεχόντουσαν να έλθουν σε διαπραγματεύσεις μαζί του. Με τις άλυσσίδες του, χωρίς στην ήραλεια δύναμή του, κατόρθωσε τον πέτρινο πάγκο του κελιού του και κατασκευάσε με αυτόν ένα όχημα, πλω από το οποίο κούφηκε, κρατώντας στο ένα του χέρι μία πέτρα και στο άλλο το σπασμένο μαχαίρι του. Όταν ξημέρωσε και οι φύλακες πήγαν να ιδούν τι γίνεται στο κελί του, διαπορόθησαν έντρομοι, μόλις αντίκρισαν τον Τρένκ, που φοβερός και αματωθαμμένος, όμως με φάντασμα, ήταν έτοιμος να τους έπιπεί.

Ένας στρατιώτης ελεγχίρσε ώστόσο να τον πλησιάσει. Μά σωράστηκε μονομιάς καταγής, χτυπημένος από τον Τρένκ, με μία πέτρα στο μέτωπο. Τη στιγμή εκείνη κατέφθασε επί τόπου ο διευθυντής της φυλακής, ο οποίος μόλις είδε την κατάσταση, δέχτηκε να... συνθηκολογήσει με τον Τρένκ, υποσχόμενος σ' αυτόν ότι θα τον συγχωρούσε για την απόπειρα της απόδρασής του. Τότε ο Τρένκ «παρέδωσε» τη φυλακή του, όπως παραδίδουν οι πολιορκημένοι ένα φρούριο!

Μετά την νέα αυτήν απόπειρά του, ο Τρένκ τοποθετήθηκε σε άλλο κελί της φυλακής, πιο βαθύ ακόμα και πιο σκοτεινό απ' εκείνο όπου ήταν κλεισμένος πριν. Το κελί αυτό όμως βοιωσάταν κοντά στις πόρτες της φυλακής. Κι ο φυλακισμένος, μη έννοώντας να εγκαταλείψει την ιδέα της απόδρασης, άρχισε πάλι να καταστρώνει ένα νέο σχέδιο για να το σκάσει. Μέσα σε λίγες μέρες λοιπόν, κατάφερε να ξεκολήσει μία τεράστια πέτρα του πατώματος του κελιού του. «Επειτα άρχισε να σκάει ένα δρόμο μέσα στη γη, κάτω από τα θεμέλια του φρουρίου που χρησίμευε ως φυλακή του. Μά για κακή του τύχη, και πάλιν τον ανακάλυψαν, τη στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν να δραστηρευθεί. Τη φορά αυτή όμως ο Τρένκ τιμωρήθηκε με τον σκληρότερο τρόπο. Το φρούριο το διαμήνυε τώρα ένας νέος διοικητής, φηρό άνιμερο, ένας απ' εκείνους τους δεσμοφύλακες, τους στυγρούς, τους αλώνα βλοσυρούς, με πράσινα φειδία μάτια που ήρθαν, κές, έπιπτες στον κόσμο για να διαβάσουν τις καταδικαστικές αποφάσεις στους δυστυχισμένους που τυφεκίζονται τα μεσάνυχτα, μέσα στα υπόγεια των φυλακών, μ' ένα φανάρι στο στήθος.

«Η υπόνομοι, ή κριότες, όλα τα σκοτεινά και όργα μέρη, παράγον ζώα και φυτά φαρμακερά: άγριους ποτικούς, γλυωδή βατράχια, όχεντες, σκορπούς...» Έτσι και τα σκοτάδια της φυλακής παράγον

ναμα μαζί του γυνάσμο, μου μιλώσες συχνά γι' αυτήν... Είνε το «ρόζ κατελλάα» σου!... «Η Ζόν. Πήρε πρό έτών κάλοιο φαρμακοποιό...» Άφινει τώρα δυό κριτόσκια όρανά...
 Το ρόζ κατελλάα!...

Από τα βάθη του παρελθόντος, ή αναμνήσεις ζύτησαν και Ξαναζωντανέψαν. «Ο Ζολά συγκινήθηκε. Το ρόζ κατελλάα! «Η πρώτη του άγάπη! «Η πρώτη λαχτάρα της ζωής του. «Η παιδούλα που την άγάπησε όταν ήταν άγόρι δέκα χρονών και που την έχασε από μία άδελφότητα του, από παιδική κούταμάρα!... Και να που ήταν γαρφτό να Ξαναγορίσει ύστερ' από τόσα χρόνια στην πατρίδα του, για να παρακολουθήσει από μακρυνά την κηδεία εκείνης που έκανε την καρδιά του να χτυπήσει ήρωικά γι' ή πρώτη φορά!...

— Κλάς, Ζολά, ρώτησε τον συγγραφέα ό φίλος του.
 — «Ω! δέν είναι τίποτα!... ψηθύρισε ό δημιουργός της «Ταβέρνας», σκοπιάζοντας με τρόπο ένα δάσφρι.
 Μά ένα σιδερένιο χέρι έσφιγγε το λαμύο του και μία πικρή νοσταλγία πλημύριζε την ψυχή του...

όνα που έχουν μία έντελώς ιδιαίτερη κακία. Τυράννους αμοόβουρος που μόνη τους ευχαρίστησα είναι να βλέπουν τους φυλακισμένους να κλαίει και να υποφέρουν. Τέτοιο φαρμακερό φρεδι, τέτοια τίγρις, ήταν κι' ο νέος διοικητής του φρουρίου, όπου ήταν κλεισμένος ο Τρένκ.

Διάταξε λοιπόν ο νέος διοικητής και πέρασαν στο λαμό του Τρένκ ένα χαλκά, απ' όπου κρεμόταν μία άλυσσίδα τόσο βαρεία, ώστε από το πολύ βάρος έγευρε προς τα πίσω το κεφάλι του φυλακισμένου. Μά ο αμοόβουρος διοικητής δέν άρχίστηκε σ' αυτό. Διάταξε να υποδύουν τον Τρένκ στο τρομερότερο βασανιστήριο, το οποίο έλενόησαν οι Κινέοι δίμοιο, άσυναγώνιστοι στην έφειρεση μαρτυρίων, στο βασανιστήριο ήραλδή της άπντιας. Οι Κινέζοι γι' αυτή τη δουλεία μεταξερίζονται ένα μεγάλο τύμπανο, το οποίο χτυπούν δυνατά και ζυτηνούν έτσι, κάθε τόσο, τον έξαντλημένο από την άπντια κατάδικο.

Τόν Τρένκ τον ζυτηνούσε Ξαγινιά ένας δεσμοφύλακας, κάθε τέταρτο της ώρας, μόλις τον έβριανε ό ήνος. Μά ή Μοίρα που είχε καταδικάσει τον Τρένκ σε τέτοια μαρτύρια, από πρόνοια, λές, του είχε δώσει και ένα σωμα, ίκανό για να τα ήφίσταται. «Η πεινα, ή γύμνια, το κρύο, οι πόνοι τον βασάνιζαν, χωρίς να τον καταβάλλουν. «Έτσι κι' ένα νέο μαρτύριο, στο όποιο τον ήφειβαλαν, δέν μπόρεσε επίσης να τον καταβάλει. Το νέο αυτό μαρτύριο ήταν το έξης: «Από τον θόλο του κελιού του έσταξε άδιάκοπα πάνω στη γυνήι ορχή του ένας κόμπος νερού. Μά το νερό αυτό που θα πρέλιανε απ' τον έννευρισμό αιδονήποτε άλλον, άφινε τόν Τρένκ άδιάφορο, και έπευτε πάνω στη γυνήι του σάρκα σ'άν'άφτηκε πάνω σ' ένα μπρούντζινο άγαλμα...

«Όστόσο, έντωμεταξύ, ό φηρωδής διοικητής της φυλακής είχε άντικατασταθεί. Κι' ο νέος διοικητής διάταξε κι' έβγαλαν τον χαλκά από τον λαμό του Τρένκ. «Ελευθερώμένος πάλι ο Τρένκ, άρχισε να Ξαναετοιμάζει την απόδρασή του. Μέσα στα θεμέλια του φρουρίου έσκαψε μία στοά μήκους όγτώ μέτρων που έλικοκονούσε με τα έξωτεργια υπόγεια του φρουρίου. «Όταν τελείωσε το έργο του, του ήλθε ή τρελή ιδέα να παίξει εις βάρος των δεσμοφύλακων του και του Φρειδερίκου. «Επρότεινε λοιπόν στον διοικητή του φρουρίου να διαλασιάσει τον ήρωικό των δεσμοφύλακων, και ύστερα να του δώσει μία μέρα και μία ώρα απόδρασης. Τη μέρα εκείνη, στην προσδιορισμένη ώρα, ό Τρένκ ήσοχέθηκε να εμφανισθεί έλευθερός έξω από τον περίβολο του φρουρίου.

«Ο διοικητής και οι φύλακες, όταν άκουσαν τα λόγια αυτά του Τρένκ, έμπήξαν τα γέλια, νομίζοντας πως είχε τρελαθεί. Τότε ό Τρένκ, μπροστά σε όλους, έβγαλε τις άλυσσίδες του με όση εύκολία βγάξουμε τα φορμάτια μας, τους έδειξε τα δπλα και τα εργαλεία του, ύστερα άνασχέθηκε την ξεκολλημένη πέτρα του δαπέδου και τους έδειξε τη στοά που είχε άνοιξει, τη βαδεία και μακροκνή, σαν στοά άνοιγμένη από εργατές.

«Ο,τι δέν είχε κατορθώσει ό όλκτος, ό Φρειδερίκος έγινε κατάληκτος από το νέο κατώρθωμα του μοναδικού αυτού ανθρώπου και διάταξε να τον έλευθερώσει. Κι' έτσι ό Τρένκ βγήκε από τη φυλακή, αφού έμεινε εκεί μέσα δεκαοχτώ δλόκληρα χρόνια!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

(Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Τη δόλια μου ζωή κνττώ μέσ' από μαύρα σκότη Σιγά-σιγά να χάνεται σε κόσμο μακρονό...
 Μι' άγάπη μόνο μ' άφρησε, αυτή στεγνή και πρώτη Που έζησε μ'α και που ξη σαν δνεφο γλυκό.

Νά, στη φτωχή μου την καρδιά λίγη χαρά ποός δίνει, Ξεκούφασμα, παρηγοριά κι' έλλειψ ποός χαρίζει!
 Μά τί τη θέλω τη χαρά, μία που ζωή μ' άφρινει; 'Η άνοιξες έπέθανε κι' ή χειμωνιά άρχίζει!

Κι' ή μέρες μου τώρα κοντές και σκοτεινές διαβαίνουν και άχαρες πάλι σβίνουνε, ή μία ομιά στην άλλη!
 «Άχ, όλα μ' έγκατέλειψαν, όλα για μέ πεθαίνουν, 'Αγάπη, κόπες και χαρές, δέν θα γυρίσουν πάλι!

Και τον βαρύ άνιμερο άχ, για στεγνή φορά μου Θέ ν' άνεβώ ή δύστυχη και πάλι μοναχή!...
 Μά κάποιος μένει συντροφιάρ στην άμορη καρδιά μου 'Η φύσις που δέν έπαψε για μένανε να ζή!
 Μετάφρ. ΜΑΡΘΑΣ ΚΟΛΜΥΒΑ